

Тема (18)

Въпрос 18

СЪБОРНОТО НАЧАЛО В ЦЪРКВАТА

Новозаветното учение за Църквата говори за 4 основни нейни свойства: тя е една, свята, съборна, и апостолска. Ние ще разгледаме трето от основно свойство, именно съборността и по-точно съборното начало в живота, устройството и управлението на Църквата.

В Св. Писание на Стария завет тази дума не се среща, а употребата ѝ в Новия завет за обозначаване на т.н. "съборни послания" е от по-късно време. Тя се среща обаче у някои стари гръцки автори, а също и у древните отци и учители на Църквата и означава "общ", "универсален", "цялостен" и др.

Първият дълбок смисъл на съборността на съборността, като едно неразривно единство, вътрешна връзка и взаиморазбирателност, съгласуваност и хармония, като присъствие на цялото в частите и на частите в цялото, като свобода и пълнота на живота.

Съборността на съборността било преживявано непрекъснато, живо, динамично в апостолската и след апостолската епоха до времето на Никейския събор (325 г.). Съборността тогава съвпадала със самото понятие "Църква". Най-пълно и най-дълбок израз религиозна метафизическа същност на съборността е намирила в централния културен акт -- Св. Евхаристия. В Св. Евхаристия цялата Църква е съединена във всеки и във всички свои членове.

Съборния принцип в юридическата си изява през Апостолско време се конкретизира главно:

- 1) в три важни от организационно гледище актове на Божията църква в Йерусалим в аспекта ѝ на Вселенска съборна църква:
 - а) избора на апостол Матия,
 - б) избора на седемте дикона,
 - в) Апостолския събор.
- 2) в живота, устройството и управлението на цялата в аспекта ѝ на обикновена християнска община.

Основател, Учредител и Крайствлен камък на Църквата е Господ Исус Христос. Нейн вечен и единствен Глава е също Той. Всички апостоли получили от него еднаквата и равна власт. Цом Господ не е поставил никой от Своите ученици да бъде глава на Църквата и многократно е изтъквал принципа на равенство между тях, то от тук естествено трябва да направим извода, че според плана на Основателя на Църквата, висшата видима власт в ней трябва да принадлежи не на един или няколко души от тях, а на цялата съвкупност, на техния събор.

На събора на всички апостоли като равнопостойни, равноправни, равномерни носители и упражнятели на божествени полномощия, с които били облечени от своя божествен Учители, принадлежала върховната видима власт в Църквата.

Тази съборна еднаквост и характер на висшата видима власт в Църквата се изразява в действително на съборното начало в неперипетния живот на Църквата. Най-ярка проява на това съборно начало и най-прекия орган, чрез който действало и действат е църковния събор.

Единството на многобройните християнски общини или съборности на едната Вселенска Църква била през първите три века преди всяка една идеална величина: "Бог е един и същ, който върши всичко у всички" (1 Кор. 12:6). Християните от първите времена изживявали като една действителна реалност цялата, че те и техните общини съставят "Глято Христово".

Съборното начало действало в живота, устройството и управлението на Вселенската Църква през първите три века и посредством различни видове еволюции между отделните независими една от друга църковни общини. И по идея и в действителност, Вселенската Църква през това време е била строго съборна, навсякъде издана съборен живот, устройство и управление. Към края на този период, според църковното съзнание, изразено в различни други християнски литературни паметници, съборното начало започнало да се изразява чрез това, че висшата власт във Вселенската Църква принадлежи и се упражнява от съвкупността на всички отделни църкви.

В живота на Вселенската Църква през първите три века, вселенски църковен събор като видим, емпирически изразител и орган на единствено на вселенската съборност не съществувал и не действал. Видимо той не е могъл да се осъществява, поради гонението на Църквата, но идейно и духовно той все още съществувал. Идеята е поместил събори през този период -- редовни и извънредни. Извънредни са били съборите срещу монотанзма, но поведо празнуването на Пасхата и др.

Здравият апатически разум на всички векове и народи утвърждава, че един човек по-лесно може да срещне, отколкото мнозина.

Според Н. Апостолско правило "една епископ да ръководи сам президент, дикон и останалите клирици". Според тълкуването на това правило от Теодор Валсамон, епископът може да ръководи сам епископата, дикон и останалите клирици. Според тълкуването на това правило от Теодор Валсамон, епископът може да ръководи сам епископата, дикон и останалите клирици.

И днес заемането на църковните длъжности става на основата на изборния принцип. Според устава на БПЦ, чл. 84 и 85, се провежда избор за епархийски епископ, а според чл. 46 епархийските избиратели избират архиепископ чрез тайно гласоподаване по 2 дни от началото на кандидатурата. Изборът се е изпълнен

18) Съборното начало на Църквата

За голяма част от съвременното "християнско общество" Църквата е институция, клир, или иерархия, която използва определени административни и богослужбени функции. Тази едностранчива представа обаче ни дава само част от същността на това какво Църквата е, какво представлява, как функционира и как съществува, живее и е съборна.

В СЗ думата "църква" се употребява със значение на събрание на израелският народ, събрание на избрания Божий народ. В НЗ терминът "църква" се употребява когато трябва да се отнесе и обозначи събранието на възвънци в Христос народ Божий, както е и целият Израел. Това е "новото творение", слятовете на което са "нова твар" в Христос. Това е "тълма Христова" според израза на св. ап. Павел (2 Кор. 5, 17), Божосъобщителен организъм, глава на който е Христос. Слятовете на това тълма са призовавани, те са поканиени на общение с Истиния Бож. Това общение ги прави "нови твари" - с нов живот, живот в Христос, в която всеки един от слятовете му участва в неговото съставление и образува единото общо тълма на Църквата. Не е възможно да съставим някаква строга и точно фиксирана определението за Църквата, както не е възможно да се опише какво е животът или какво е Бог. Не е възможно да се опише неописуемото, да се опише живота.

Уър отци, както говорят за това какво представява У-та, се изразяват предимно образно, както използват не определени, с които да характеризират същността и, това което тв е, а образи, с помощта на които открито и съзнателно свързват и изграждат представа за нейната същност, Широта и функции.

Жезки от Уър отци в харисат небе на земята (Земно небе) или рай, духовна къща, в която хората намират лекарство за възка сво болка, за възка сво рана или невът. (Терман Константинополски - "Толкувание на митурмата" През 14 в св. Жикона Кавасила дава едно от най-точните описания относно същността на Църквата. Той казва, че тв се изразява чрез тайнствата (Моат Златост, Тралево Евтропие) като има предвид, преди всичко тайнствата кръщение, миропомазание и Евхаристия, чрез които най-точно се проявява действието на Светия Дух в Църквата, като Тралево Евтропие в Христос "наш Тари" Светият Дух - Третоото лице на Светата Троица, оживотворява Църквата Христова, Тралево Евтропие от свети с нва светост, както в общението с Бога моментно си образуват ЕАНА света, съборна и апостолска Църква."

50-ца е големо събитие в живота на Уър. организъм. В известен смисъл дн когато да се каже че е рожден ден на Църквата Христова. За 50-в ден от Христовото възкресение, когато вече

Слава ти се е възнесел на небесата ти
 Отца и седнал отъсно на слава ти,
 Тае използва божеството Си, се ще се
 изпрати от Бог Отец друг Утешител, който
 ще бъде християните със сила отгоре. От
 този момент започва Светият Дух влиза
 в света и присъства заедно в църквата
 твое, която съживотворява и съветва вървещите
 в Трапезата, кръстените в тези изповядващите
 едината неразделна и животворяща Трапеза
 — Отец, Син и Дух Светий. За 50 на
 Светият Дух слеза във вид на огън
 пламъци над Църквата, която е предстател
 от обществото от вървещите в Христос, която
 бие единодушно заедно "Деяния 2:1" в
 помята. Светият Дух действа в тяхното
 събрание като ги съветва, преобразва
 следва, обнова.

В този процес на общение с Бога се
 ражда и се съставя светостта на Църквата.
 Въпреки, че всеки един човек на Църквата
 твое е грешен, в общението с Трапезата Бог
 тае се съветва, преобразва. В тайнството
 на божествената Евхаристия този процес на
 общение се изразява най-силно човешкото
 естество в съприкосновение с огъня на
 божеството се преобразва от неварните
 божествени енергии, без да губи своя
 природа, така както металното изделие
 поставено в огън, самото то става огън,
 без да губи своите свойства на металната си.

В тайнството на Евхаристията се съдържа
 и темнотата на врата на гърбата, то
 изразява и нейната саборност, защото тя
 е саборна църква, не само вселенска, т.е.
 по целия свят, а саборна - саборна в
 себе си темнотата на врата
 църквата е една и единна. Не съществуват
 две или три църкви, така както няма две
 или три евангелия, а един е Евангелието
 Това - Тостос Велик Христос Единството на
 църквата ней-томо, ней-томо и ней-всесвети
 то се изразява в тайнството на св. Евхаристия
 Евхаристията чрез тези таинствени се свързва
 помежду си и с Тостос Велик Христос.

Отделните църк. общин извършват самостоятелно
 на тайнството Евхаристия, то между тях има
 единство и община както жертвеникът
 е един и Евхаристията е една, така трябва
 и единството да е един и да съществува
 единство между него, трезвенията и нейната
 църквата е една, свята и саборна.

Тя е и съхранява врата така, както
 всички отстои са в прием и приемане
 Славяното на Христос и славяното на духа
 Християните стават един Израил
 Саборните се заедно на мислата християн
 Светият дух Този църква свята единство
 на вярата с вярата без да се чува
 приемане на вярата, а само се приемат
 в единство му.

Възвие, че Църквата е една
 Света, Свободна и Апостолска. Една е
 зацва, защото всички православни християни
 макар и да принадлежат към различни
 национални поместни ц-ли съставляват едно
 семейство заедно с ангелите и праведниците
 на небето. Света е зацва, че верните ищца
 се оделяват от Божиято слово, мисловата и
 Светите тайнова.

Свободна, защото е транспарентна за хората
 от всички времена и националности.
 Апостолска, защото от тази апостолската вяра
 и апостолското свещенство, което
 се предава без прекъсване от апостолските
 времена до наши дни от епископите на епископите
 в тайновото Свещенство.

Своборния принцип през Апостолско време се изразя-
 ва в три аспекта:

- 1) Изборът на ап. Матей
- 2) Изборът на 72-те раяони
- 3) Апостолския събор.